

Kiss Benedek

ÍNYEMRŐL A BOR ZAMATA

*Mindig a halálról gondolkodtam,
hogy elhull a virág, s az élet elszalad,
de magam haláláig nem jutottam,
hogy mi vész velem, s nélkülem mi marad?*

*Hogy szemem volt, kezem és lábam,
– olyan, amilyen –
s ezentúl nem lesz belőlem
már pihe sem?*

*Avagy a csont, a szőr marad?
De hajdani
szerelmes szavaim
mivé lesznek?
Mivé lesz grimaszom, mosolygásom,
torkomból a zümmögő ének,
ha fejemhez állítják a keresztet?
S hová lesz a kereszt is,
amit az utakon cipeltem?
Nem érdekel az új genezis,
csak hogy egyszer emberré lettem.*

*Gondjaim, gondolataim
öröklík-e majd jövődő népek?
Találnak-e a jázminvirágon
annyi szépet, mint én
s a méhek?*

*Ínyemről a bor zamata
hová tűnik, de
úgy ám, amint én éreztem?
Hová lesz sok csodálkozásom,
gyönyörűségem és morcos kedvem?*

*Hová lesz kolostori
szemérmem, kurvakitárulkozásom?
Hová lesz ajkamról az ámen,
mellyel a végzetet várva várom?
Én Istenem, jobbik részem
megmenekül a pusztulásban?
Életet adtál, Uram, s betellett,
az jön majd el,
amit sohasem vártam,
ha nem illet irgalmad és kegyelmed.*

IL SAPORE DEL VINO SUL MIO PALATO

*Sempre sulla morte ho meditato,
appassisce il fiore e la vita fugge lesta,
ma fino alla mia morte non sono giunto,
cosa si perde con me, e senza di me cosa resta?*

*Avevo occhi, mani e piedi
– così come erano –
e di me d'ora in poi per destino
non resterà neppure un pelino?*

*Oppure rimarranno l'osso e il pelo?
Ma le mie parole innamorate
di un tempo
saranno dimenticate?
Cosa sarà delle mie smorfie, del mio sorriso,
del canto sgorgante dalla mia gola,
se la croce verrà posta sul mio capo?
E dove la stessa croce finirà
quella che trascinai per le strade?
Non mi interessa la nuova genesi,
se non che una volta sono stato uomo.*

*I miei problemi, pensieri
li erediteranno i posteri?
Troveranno nel gelsomino
tanta bellezza, quanta io
e le api?*

*Il sapore del vino sul mio palato
dove finirà, ma
proprio come lo sentivo io?
Dove saranno i miei numerosi stupori,
i miei diletti e gli scontri umori?*

*Dove finirà il mio pudore
da monastero, i miei puttaneschi abbandoni?
Dove finirà dal mio labbro l'âmen
al cui suono attendo che s'avveri il destino?
Il mio Dio, che la mia miglior parte affina
si salverà forse dalla rovina?
Signore, la vita che mi hai dato si è compiuta,
e succederà ciò che
non ho mai atteso,
se la tua grazia misericordiosa non mi aiuta.*